

Крилати цвѣтя ²

Доволенъ и веселъ назадъ се завърна
 Свети Атанасъ отъ небето,
 Кждѣто бѣ ходилъ, испратеникъ земенъ,
 Да моли отъ Господа лѣто.

И свари, тѣй както прѣзъ прѣжни години,
 Той въ цвѣтна прѣмяна земята,
 И пролѣтенъ дѣхъ благовоненъ изпълни
 Душа му съ желанна улада.

Но сѣти се той уморенъ и замаянъ,
 Тѣй както и въ прѣдни години,
 Та сѣдна край Тѣжа на росно ливаде,
 Отъ дългия пѣтъ да почине.

А сѣдналь-не-сѣдналь, на мѣстото тамо
 Неволна го дрѣмка обори. . . .
 Прѣзъ дрѣмка, той видѣ и чу изподтихомъ
 Цвѣтецу цвѣтець да говори:

«Свети Атанасъ се завърна! За насъ е
 Днесъ тъкмо и сгода е врѣме:
 При първа почивка, той първа пощѣвка
 Изпълня. . . . Какво да пощѣме?»

Държаха тѣ мълкомъ съвѣтъ помежду си,
 И ето изстѣпи се Крина,
 И тѣй, надъ ухо му приведенъ продума:
 «Злочеста е нашта сѣдбина!